

ligt, at jeg har kunnet erklære mig mod den Afgjørelse af Tvistigheder mellem de forffjellige Statsdele, som han med Flere har foreslaaet, siden jeg i sin Tid i den saakaldte Tolvmillionssag erklærede mig for, at den skulde afgjøres ved Domstolene. Det er allerede bemærket af den ærede Ordfører, hvorledes dette Exempel slet ikke passer her; men jeg skal endnu tilføie, at den ærede Taler udtrykte sig, som om denne saakaldte Tolvmillionssag var en Sag mellem Finantserne og Hertugdømmerne; det var den jo aldeles ikke; det var en Sag mellem Finantserne og Bankens Actionærer og Hertugdømmerne stode i en højere Grad ved Siden af Finantserne, fordi Finantsernes Interesse i højere Grad var i Hertugdømmernes Interesser end i de øvrige til Danmark hørende Landes Interesse, paa Grund af, at der i Hertugdømmerne var meget Faa, der vare Actionærer i Banken. Naar jeg forøvrigt antog, at denne Sag i fornødent Tilfælde skulde afgjøres ved Domstolene, saa var det ingenlunde, fordi jeg fandt en saadan Bei ønskelig; jeg fandt den tværtimod meget betænkelig, men, naar det ikke kunde komme til mindelig Forening, saa var der jo ingen anden Udvei, thi jeg fandt det urigtigt, at den skulde afgjøres eensidigt ved en Kgl. Resolution, da der var Spørgsmaal om de Rettigheder, som Banken troede, at den havde erhvervet i Overensstemmelse med sin Detroy. Foruden de andre Banfæligheder, der gjorde det lidet ønskeligt, at denne Sag blev afgjort ved Domstolene, var der ogsaa den, at man i Hertugdømmerne, hvor man var meget interesseret for Finantserne, ønskede, at Sagen, der berørte Hertugdømmernes Interesser, saa meget, skulde afgjøres ved en Domstol, der var sammensat af Medlemmer af den øveste Domstol i Hertugdømmerne tilligemed Danmarks Højesteret, men det var Noget, som man dog ikke kunde gaae ind paa. Ved at udvikle de Grunde, der talte til Finantsernes Fordeel mod Banken, havde det bestandigt fra første Færd af været mig for Die at bringe en mindelig og billig Forening tilveie, og den blev ogsaa opnaaet. Forsaaavidt det er meent, at de Skatter, hvorved de fælles Udgifter skulle bestrides, skulle være fælles, troer jeg idetmindste, at man skulde betænke sig nøie, førend

man antog nogen Fællesskat ved Siden af de allerede eksisterende. Biskop kan der anordnes Skatter, der bleve lige, altsaa Fællesskatter i den Betydning, at Skatteloven i alle Statsdele lyder eens i Danmark og i Hertugdømmerne, saaledes som f. Ex. i sin Tid i 1762. Loven om Extraskatten eller Kopfskatten, og saaledes som i 1792. Loven om 4 pCt. og i 1810. om Halvprocentafgiften, men derfor er det ingenlunde Fællesskatter i den Forstand, hvori Udtrykket her tages. Det vilde kun være saadanne Fællesskatter, naar Skatterne fra de forffjellige Landsdele indfaldte i en fælles Kasse uden Hensyn til, fra hvilken Landsdeel de kom. Man kunde meget skuffe sig ved at betragte Skatterne fra den Side som fælles, fordi de bleve udfkrævede efter en fælles Regel. Det er allerede bemærket, at 4 pCt.s og Halvprocentafgiften har forholdsvis udgjort Mere i Hertugdømmerne end her, hvilket dog har forandret sig noget i den seneste Tid. Jeg vil imidlertid her gøre opmærksom paa en Skat, man maaskee snarest vilde tænke paa at indføre som Fællesskat, men som jeg paa ingen Maade finder anbefalelig, — nemlig en Formues- og Indtægtskat. Hvis en saadan skulde indføres, maatte den være fælles i hin forstuelde Betydning, og, naar vi forhen have haft saadanne Skatter, have de steds været fælles. Vi have haft en Formues- og en Indkomsskat i 1789, og vi sit en i nogle Aar bestaaende Indtægtskat i 1810. De derom givne Skattelove vare lige, men det vilde vist være meget urigtigt, om man derfor, naar engang en Udsondring skal finde Sted imellem de forffjellige Landsdeles Besætning, vilde betragte disse Skatter som fælles med Hensyn til den Kasse, hvori de skulle indflyde, thi en saadan Skat vilde være særdeles meget afhængig af den Maade, hvorpaa den blev erequeret. Der vilde behøves megen Medvirkning fra Communerne og de locale Autoriteters Side, for at Skatten skulde give et nogenlunde rigtigt Resultat, og det var jo vistnok snarest at formode, at man, naar Beløbet flød ind i en fælles Kasse, paa ethvert Sted vilde søge at begunstige de Skatteyndende indenfor Landsdelens Grændser til, Præjudice for de Andre, og det var jo ikke let at forudsæe, hvem der vilde bringe det videst deri. Det vilde være en stor